

Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával.

2 Kor 5,19a

Békétlen világban élünk. Az emberek türelmetlenek és gyakran ingerültek, ajkukon egymást érik a panaszkodó mondatok. Békességet hirdetnek a földi hatalmasságok, de cselekedeteik pontosan az ellenkezőjét mutatják. Katonák masíroznak a láthatatlan ellenséggel szembe, hogy megvédjék a demokráciát. Hogy milyen az a demokrácia, melyben nem a baloldal vagy jobboldal, hanem a pénz hatalom s az istennek kikiáltott gazdasági erők uralkodnak, s ezzel kettéosztják a társadalmat fent lévőkre, s alant levőkre – nos ez egy másik kérdés. Ami biztos, hogy a hitetlen ember számára kevéske alternatíva adódik a békesség elnyerésére. Ha valaki ebben a nyugtalan világban a békesség szigetecskéjét birtokolhatja az övével, az az egyik legnagyobb kiváltságosa az Életnek.

Amíg az Ószövetségben a haragvó Istent kell a törvény alapján megengesztelni áldozatokon keresztül, addig az Újszövetség istenképe egészen mást tanít: Az embert békélteti meg – az Isten. Ugyanis nem az Isten, hanem az ember a felfuvalkodott (önzése által) és nem az Isten „dühös“, hanem az ember békétlen! Akárhogyan is nézzük, az ószövetségi és újszövetségi istenfelfogások alapvetően különböznek...

Aki nem érzi szükségét annak, hogy megbéküljön az Istennel, az még magával sem akar kibékülni. Az ilyen ember még divatos ideológiák és barokk világnézetek délibábos világában él. Azt hiszi, hogy a következő pillanatban már az övé lesz az áhított cél – hiszen az már csak karnyújtásnyira van tőle -, de megragadás gyönyörűsége helyett csak a csalódás keserű szomorúsága költözik újra a lelkébe. Nincs más Kulcs, amely képes megnyitni minden ember problémáinak zárjait, csakis az, Aki a Hatalommal Felkent. (Énekeskönyvünk 133-as énekének 4. verse: Ó jöjj, Kulcs Dávid törzséből!) Hatalom nélkül nem sokat ér a jó szándék... megvalósítani a jót csak akkor lehet, ha a hatalom erőt kölcsönöz neki. Nagypéntek isteni ereje a Krisztus emberi elhagyatott-

ságában van. Az az abszurditás, hogy az ember képes saját Istenét megfeszíteni, mindent elmond az emberi lélek szélsőségességéről. Tanulságos, hogy a rossz romboló ereje soha nem irritálja az embereket annyira - Mert ugye mit is tehetnének? Hát ilyen a világ! -, mint a Jó tökéletessége; gondoljunk csak az irigységre, mely tulajdonságot találóan önmagát fojtogató asszonyként ábrázoltak a középkorban... Akit nagypéntek botránya nem mozdít meg semmilyen irányba, az pontosan olyan embertípus, melyet Jézus Urunk a Magvető példázatában az útszélhez hasonlít, ahová hull ugyan az Isten tanításának magva, semmi nem gyökeredzik meg.

Az Isten békessége nem kizár a világból, hanem elküld a világba. Akik zárt közösségekben ápolgatják Istenre-találtságuk örömet, azok látják ugyan a világot, de csak fekete-fehérben. A szürkeárnyalatok azonban sosem adhatják vissza a mezők virágainak csodálatos szivárványszíneit, márpedig az Isten színekben hozta létre ezt a világot! Aki „struccosan“ bedugja fejét a homokba – az még a sivatagos pusztában él... márpedig mindannyian az Ígért gyermekeként a lélek zöldellő virágos Kánaánjába hívtunk el... Odatalálni egyedül nem tudunk. Kell Valaki, aki mutatja az utat, Aki velünk van. Ő az Emmanuel-Mester, a Felkent, a közenk jött megtestesült Isteni Szeretet. A szeretet soha nem elismerésért küzd, hanem a lehetőségeket keresi,

hogy szerethessen. A világ átölelésének, megbékéltetésének titka nagypéntek misztériuma: mely egyfelől az emberiség abszolút kudarca, másfelől, s ez az evangélium, a Szeretet önfeláldozása lelkünk békéjéért...

Húsvét-hajnal emberi tapasztalása – az üres sír – félelmet keltő, borzongással teli... olyan dimenziókat nyitogat, mely csak a szenvedéseink szorításában érezhető. Nem is tudnak ezzel mit kezdeni a „világiak“, akiknek húsvéti szenzációja az, hogy megtalálták Jézus sírját, és csontvázát, melyet „itt és most, csak nekik, csak most“ a média „önzetlen tudósítani akarásának“ köszönhetően megláthatnak. S láss csodát a sírfelirat: „Ez Jézus sírja“ valódi, mert Jézus névre annyian hallgattak azidőtájt, ahányan a Jánosra vagy Jakabra... de húsvét üzenete nem Jézusban, hanem a Krisztusban (a görög Krisztosz, a héber Messijáh is ezt jelent) van: azaz Isten Hatalmával Felkent.

Ő az, aki Húsvét hajnalán földi életének 33 évi alázata, s a kereszthalál gyalázata után újra magára vette azt a dicsőséget, melyet testtételének csodájakor letett az emberlét kapujában... Az Isten láthatatlan ereje ma is felemel, távlatokba helyez, ahol megérezhetjük és megélhetjük a belső béke áldásait.

Adójának 1 %-val támogatás-továbbra is iskoláinkat, szeretetotthonainkat, karitatív munkánkat!

Evangélikus Egyházaink AP/ETI kcsójára: 0035

Barátainak, ismerőseinek, rokonainak figyelmét hívja fel szép céljainkra! Keres-sen segítő társakat emberbaráti szolgálatunkhoz!

KÖSZÖNJÜK!

Itt köszönjük meg mindazoknak a támogatását, akik a „Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány“-t 1%-os felajánlásaikkal támogatták. Az így befolyt összeg a 2005-ös esztendőben

255.057 Ft

volt. Nagylelkű támogatását, segítségét köszönjük!

Gyülekezet Vezetősége

Kedves Testvérem!

Szeretettel köszöntöm Gyülekezetünk Vezetősége nevében is, s kívánok Önnek és szereteteinek áldott húsvéti ünneplést!

Az elmúlt több mint tíz évben húsvétkor – karácsonyhoz hasonlóan – vastagabb számmal jelenik meg a Lutherrózsa. A szerkesztő-kiadó lendülete nem tört meg, de a sokak által várt újság előreláthatólag pünkösöd környékén jelenik meg. Addig is olvassák figyelemmel internetes oldalunkat (<http://tata.lutheran.hu>) és az elérhetőségünket adják tovább másoknak. Honlapunk látogatottsága majdnem 11 ezer(!), s még nem vagyunk „egy évesek sem”... Igen sok helyről kapok visszajelzést napi áhítataimmal kapcsolatban, melyek megerősítenek, hogy ezt a számomra kedves munkát folytassam. Gyakorlatilag egyetlen tudom magam a magyar világhálón, aki nem „főállásban”, minden reggel áhítatokat ír... Ennek a „mannának” különleges íze van, hiszen friss! Ahogy megírom, néhány másodperc múlva már olvashatják *Ukrajnában* és *Romániában*, *Szlovákiában* és *Németországban*, *Belgiumban* vagy éppen *Ausztriában* – hogy csak a leggyakoribb külföldi megkereséseket említsem. Mindenki érdeklődését köszönöm, Isten áldása legyen rajtuk! Számomra is minden reggel különleges, amikor is Isten igéjével kezdek az új napot.

Többek kérésére az áhítatokat CD-re is felolvasom, így azok meghallgathatóvá is válnak. Remélem ennek a munkának az eredménye Pünkösdkor hallható lesz. Külön köszönöm feleségem kántori közreműködését! (Ugyanis az áhítatokat orgonajáték színesíti – a „stúdiómunkálatok” jelenleg folynak.)

Húsvéti ünnepkör van, keresztyénységünk centrális üzenetének legdrámaibb liturgiai hordozásában kifejeződő napok ezek. Érdemes megállni, s időt szakítani Istenre, önmagunkra és embertársainkra. Ehhez nyújtanak segítséget alkalmaink, melyekre ezúton is hívogatom!

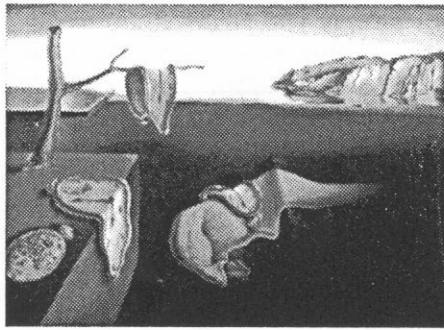
Imádságos szeretettel
Önre gondolva,

János Kátka

Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

2 Péter 3,8

Mit tudunk az időről? Vajmi keveset, szinte semmit. Azt naponta érezzük, hogy gyorsan telik, azt meg tudósok bizonygatják hogy relatív, de hogy valójában mi is az idő, az olyan nagy misztérium számunkra, mint az Isten maga. Amit még nem tudunk az időről – az a lényegesen nagyobb rész. Ma reggel talán egy kicsit közelebb kerülünk a megértéséhez, ha az Ige hajnali fényugaraiba térdelünk...

Az első üzenet, hogy Isten másképpen méri az időt. Mi órával, ő pedig húséges életekkel. Az Ő távlati számunkra szédítőek, s nemcsak azért, mert ezer esztendő az nekünk harminc-negyven generáció... Isten-fogalmunk életünk folyamán egyre tágul és mélyül, de a soha nem válhat teljessé, hiszen születés és halál idői korlátai között vagyunk. Megérteni csakis akkor tudjuk majd, ha már nem lesz idő, csak Isten maga, s reménységünk szerint mi pedig Őbenne.

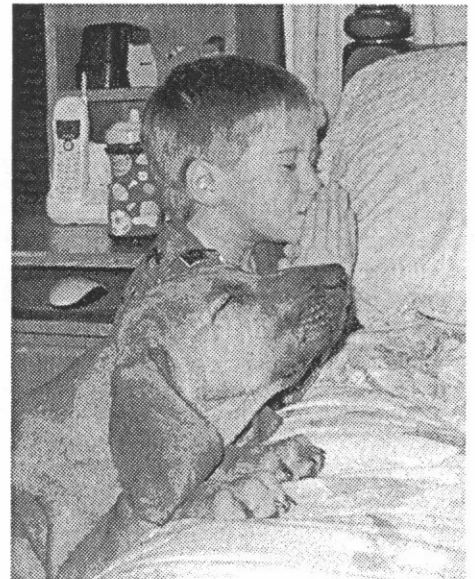
Mi azzal küszködünk naponta, hogy az időnk elfolyik, s nem értük el a kitűzött célt. De mi az igazi célunk? Sokak számára az az életcél, hogy egy-egy idő alatt minél több történetben részt vegyenek, hogy ne maradjanak le semmi fontosról. De lehet annál fontosabb, mint a saját életünk... az Istenre találásunk? (Régen ezt üdvösségnek mondták.) Aki Istenben van, s Isten is őbenne, annak megváltozik a viszonya nemcsak embertársaival, de az idővel is. Ami eddig legyőzhetetlen ellenség volt, az Istennel együtt segítő barátta válik. Az idő nemcsak lehetőség arra, hogy tartalmat nyerjen az életet, hanem arra is kiváló eszköz, hogy az idő múlásában megmutatkozzék az Isten áldása.

Az időben való részesedés a legnagyobb adomány. Először is azért mert Földről kapjuk. Aki adja, azért is adja, hogy észrevegyük végességünket, s ezáltal cselekedeteinknek, szavainknak iszonyatos súlya és jelentősége legyen életünkben. Másodszor az ajándékot illik kibontani, vagyis meg kell

osztanunk másokkal - azaz időnk, amit kegyelemből kapunk, tovább kell adnunk. Isten csodája, hogy ami Tőle jön, az nem fogyatkozik, hanem szaporodik, amikor részesítünk benne másokat. Harmadszor, az idő bármennyire is úgy tűnik a mienk, mi rendelkezünk vele, mégsem a mienk, mégsem az enyém, hanem az Istené. S ha Ő visszaveszi, akkor nincs tovább, és nincs újra... Létezésünk egyszeri és megismételhetetlen az idő számunkra mérhető vonalán. Bánjunk hát vele úgy, hogy általa békeséget nyerjen a szívünk...

Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.

Kolossé 4,2; 5-6

Imádkozás, magatartás, beszéd. Külön-külön mindegyiket órákon át lehetne magyarázgatni. A három fogalom együtt még szemináriumi dolgozat témája is lehetne - legkevesebb két szemeszterre elosztva. Ami közös mindháromban, hogy a minőségük, az ember emberségétől függ. Nincs rossz imádkozó, de azért bölcs. Nincs durva beszédű, de azért példás magatartású, ahogyan nincs jól imádkozó, segítőkész ember, aki mindeközben összevissza locsog vagy hazudozik. A három tulajdonság, mint a suszter háromlábú széke, akkor áll stabilan, s akkor terhelhető az egész szék, ha egyforma lábakkal mértezték, ugyanabból az erős, egészséges fából. (Pl. "emény fából faragták ezt a legényt!")

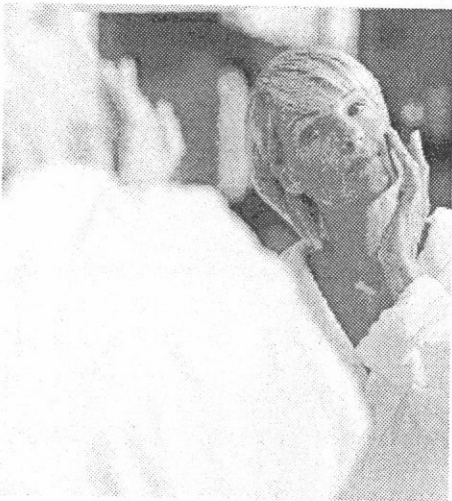
Isten is azt kívánja tőlünk, hogy imádságaink, cselekedeteink és beszédünk egy és ugyanazon töről fakadja-

nak: az Ő szeretetéből. Ha helyébe más gyökerek kerülnek: ezoterikus tudás, gnosztikus gondolatok vagy barkácsolt modern életfilozófia, melyek az élet törvényeinek ellentmondanak, nos akkor csak idő kérdése, mikor borul a „szék“... Mert egy törvény van, s egy igazság. (Ugyankor: A törvény mégsem igazság! A törvény akkor is törvény, ha nem igazság... Wass Albert)

Ébernek kell lenni nemcsak suttógó, imádságos gondolatainkban, de kimondott szavainkban és cselekedeteinkben. Ez csak akkor lehetséges, ha harmóniában vagyunk világgal, önmagunkkal s Teremtőnkkel. S hogyan érhető el ez a harmónia? Csakis szüntelen hálaadással! Hálásnak kell lennünk a jóért, de a dorgálás is a javunkat szolgálja, ezért azt is illik megköszönni. Az alkalmak nagyon gonoszak, mert mindegyik múlandó, s bármilyen szép is a pillanat, gyorsan kifolyik „kezünkől“ és engedelmessé a Törvénynek az is beleolvad az idő számunkra végtelen folyamába.

S mit jelent kedves beszédűnek lenni? Ha nem alaptalan dicséretre, vagy romboló kritikára nyílik a szánk, hanem az Isten ígéjének személynkre szabott, megélt igazságainak bizonyágtételére. Így jelenlétünk soha nem lesz terhes a másik ember számára, mert úgy tudott továbbmenni életében, hogy általunk, mint Isten aláztos eszközein keresztül töltekezett egy kicsit, s legközelebbi találkozásunkkor reményég szerint nemcsak ránk nevet majd, hanem eladdig másokat is vidámított mosolyával..

Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.

1 Kor 15,10

Helyes önértékelés. Első lépés az egészséges lelki életben. Felborult erkölcsi rendű világunkban nemhogy önértékelési zavarokkal küszködik a társadalom jelentős része, de sokan

olyannyira "elcsúsztak", hogy már önértékelésük sincs. Az "Ismerd meg önmagadat!" híres görög mondás is arra figyelmeztet: ismerd meg a benned „lakozó“ Istent. Igazi önismeret tehát csak Isten előtt állva lehetséges. Minél mélyebben akarjuk magunkat megismerni, s felismerni helyünket a világban, annál kevésbé tudunk állni, ha azt is tudni akarom ki vagyok, akkor Isten előtt térdelnem kell... imádság nélkül ugyanis nincs közeledés az Isten, a lét titkaihoz.

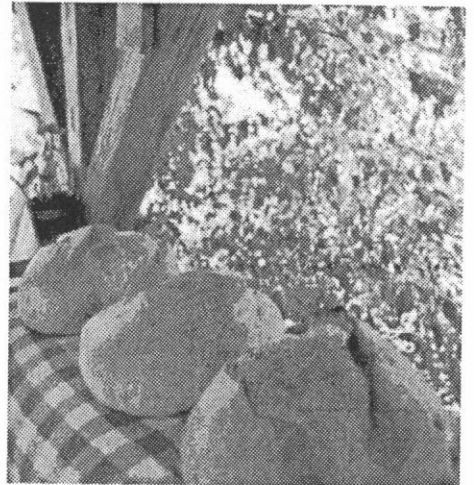
Pál tudja, hogy kicsoda. A zsidók oldaláról nézve aposztata (hitehagyott), a görögök szemében szórakoztató bolond, aki azonban meghallgatásra érdemesen adja elő meséit a feltámadt "emberfiáról", a lét igazságát keresők számára utat mutató apostol... önmaga szemében pedig „bűnösök között az első“, aki „kárnak és szemétnak ítéel mindent a Krisztusért“. Számára egy dolog a fontos: Isten közelében lenni. Nem az számít, hogy ki volt, mivé válhatott volna, hanem csakis az fontos az életében, hogy a felfoghatatlanul nagy kegyelmet megtapasztalhatta a damaszku-szi úton, s nyilvánvalóvá vált a lelki-összetört Saul számára, hogy ha élni akar, akkor csak Pálként mehet tovább...

Identitásválságban van a világ. Hiába tiltakozunk, a mi mikrovilágunk, hétköznapi életünk sem kivétel ez alól. Nem is tinédzser manapság az, akit nem az alternatív néven szólítanak. De idősebbek közül is rengetegen vannak, akik álnevek mögé bújnak, nemcsak az internet virtuális világában, hanem a valóságban is. Miért is? Mert nem tudnak azonosulni a saját életükkel! Hogyan is tudnának, amikor annak nagy össze-vissza szénaboglyája vétkekből, bűnökből, súlyos mulasztásokból, gyakran szexuális abberációkból áll... több mint elszomorító a statisztika a "családon?" (inkább egymásmarcangolók közössége!) belüli erőszakról... hogyan nőhet fel így, válhat emberré, egészséges lelkületűvé a következő generáció? Sehogy. Predesztinált a deviancia, prognosztizálható a szociális katasztrófa.

Amikor már nagyon elhatalmasodik a gonoszság, Isten kegyelmet gyakorol. A bűn trágyadombján gyönyörű, szentéletű virágok nyílnak, fölfelé mutató jelként. Aki látja elgondolkodik emberről, világról, s talán Istenről is. Mert a teremtett embert csak az töltheti el boldogsággal, ha Teremtőjében, általa létezik és fürdik Szere-tete Napfényében. Csak így tudja élete szívárványszíneit természetességgel, örömmel szórni a világban...

A tanítványok összeszedték, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek.

Jn 6,13

Ha az emberek tudatában megkopik a kenyér szimbolikus jelentése, sőt elveszíti a szó "mindennapi" az önmagán túlmutató jelentését, akkor beteljesedik a „látván nem látnak, s hallván nem hallanak“ Bibliából jól ismert prófécia. Amíg a világ egyharmada éhezik, a világ másik ún. jóléti harmadában feltartóztatlanul emelkedik azon betegek száma, akik betegségüket a mértéktelen evésnek, ivásnak köszönhetik. Az igazi kenyér, amiben minden benne van, egyre ritkábban található meg a polcokon, de a legfinomabb kenyér talán éppen az, amibe az édesanyák belesütik a saját szívüket is... Azt, hogy kevés az ilyen kenyér, jelzi társadalmunk állapota is. Ugyanis a kenyér nem dekoráció az asztalunkon, hanem táplálkozásunk alfája és ómegája. A kenyér nem a szemnek, hanem a testnek készül! Tudom, az áruházak polcain a kenyerek úgy néznek ki, mintha minden bennük lenne... s mi minden van bennük!

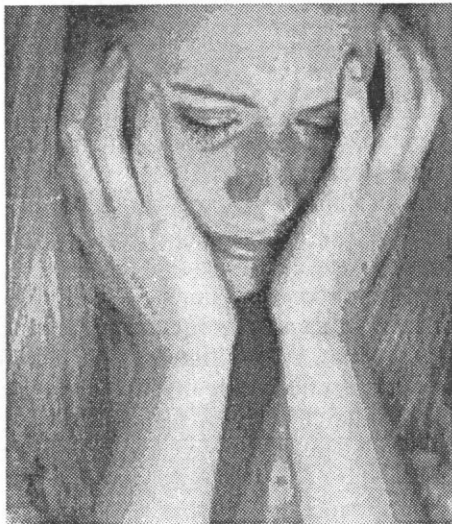
Jézus öt kenyérréval ötvezret elégit meg, sőt a maradékkal még tizenkét kosarat is teljesen megtöltötenek. Miről van itt szó? Talán arról, amit néhány írásmagyarázó fejteget, hogy általában mindenki csak magára gondol, de amikor Jézus leülteti őket ötvenes csoportokba (egy olyan közösségbe, amely éppen még átlátható, de már erőt is képvisel, amolyan „nagy családos“) akkor mégis előkerülnek a tarisznyákból a maradékok? Az üzenet tényleg az lenne, ha átlátható közösségben vagyok, akkor láthatók a közös célok is? Vagy esetleg többről?

Jézus maga az élő kenyér. Aho-gyan az öt kenyér sok ezer búzasze-me egykoron magába gyűjtötte az életető Nap fényét, ugyanúgy Jézus öt sebe is azt a Fényt hozta ebbe a világ-

ba, amely egyedül képes megelégtetni a lélek éhségét. A léleknek ugyanis nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Nem a kegyes frázisok naponkénti ismételtetése a kulcs az Istenhez, hanem az őszinte bűnbánat. Ha ez nincs, akkor nincs Istenhez való megtérés sem! „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak!” – mondja Jézus, mert tudja, hogy gazdagság, önzés, kivagyiság mind olyan visszahúzó erő ebbe az anyagvilágba, hogy még a teve is könnyebben átmegy tú fokán, minthogy az ilyenek bejussanak az Isten országába. Megelégtetni csak az Isten tud, de ezt nehezen értik az emberek. Ezért szükséges mások elé odaélni a Fenntről kapott szeretetet, ami egyedül hitelesíti szavainkat.

Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta.

Ézs 53,6a

A nagy középkori katolikus misztikus, Eckhart mester mondja: „Él az, ami belülről mozgatja önmagát, de amit kívülről mozgatnak, az nem él.” Aki a világot (a külsőt) igyekszik megnyerni, az elveszíti önmagát (a belsőt) – mondja Jézus. Fejlett világunkat a külső (azaz anyagiak) erejének csúcstechnológiával hallelújátatott diadalútja jellemzi. Mindez azért lehetséges, mert a ma embere felfokozott kicsinyességben él. Nem tud felülemelkedni. Hogyan is tehetné, hiszen a „matéria” lehúzza. Mivel nem tud szárnyalni, ezért szárnyaszegett az élete. Csak a lélek tudná repíteni őt – de ettől elzárkózik. Így gázol át az élet pocsföldjén, s természetesen sáros lesz teste is, meg a lelke is. Álspiritualitásba menekül, ami kényszeres rögeszme csupán, hiszen csekély fáradsággal megszerezhető „üdvösség”, „megváltás”, mindösszesen: lelki béke – nem létezik. Aki kupeckodik az olcsó megváltás ígéretével, az az észvilág sikeres kóklér-prófétája lehet,

de a valóság áldott ígehirdetője soha... Így aztán még inkább húsbavágó (léltünetet metsző) az ézsaiási megállapítás: mindnyájan tévelyegtünk...

Higgyük el: Nincs kivétel, nincs alternatívája létünknek, hogy „majd én megmutatom” és hogy „én pedig csak azért sem” – néhányutcatú életünk rövideje okán nincs is lehetőségünk másra! Alig legelészünk egy keveset az élet nagy és szép virágos rétjén, és még meg sem próbáltunk minden harmatos és kívánatos fücsomót (ismeret), s máris jön a farkas (az idő) és nincs menekvésünk: végez velünk... A költő (Faludy György) vijjoni valóság-definíció tolmácsolása teljesebb:

"Kényúrként éltünk... kontárok voltunk... balgán játszottunk... buján fet-rengtünk... kufárok voltunk... tunyán henyéltünk... titkot üztünk... álszentek voltunk..."

...s az évek szálltak, mint a percek, véred kiontott harmatával

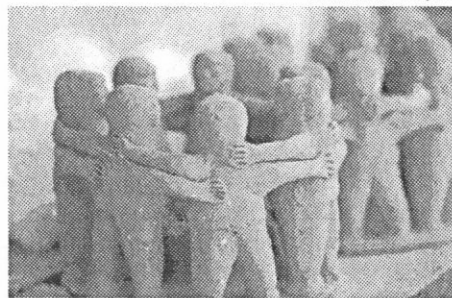
irgalmazz nekünk Jézus Herceg!"

"Mindenkinek a maga útját járja", tyúklépésekben szeljük a mindenséget, hisszük a szabadságunkat, mely nem más, mint a tömött liba álma a repülésről... „Ki szabadít meg ebből a nyomorult testből (emberlétünk)?” – kiált fel Pál apostol. Csakis az, akinek erre hatalma van, a Felkent. A Jó Pásztor, aki életét adja juhaiért.

Vezetésre szorulunk, mert irányítás nélkül csak a „dzsípíeszes” koordinátáinkat ismerhetjük meg a világban, de helyünket soha. „Márpedig kell, hogy legyen egy hely ezen a világban, ahol otthon vagyunk...”

Én az ÚR vagyok szabadítód és megváltód.

Ézsaiás 60,16

Szabadulás? Megváltás? Mitől és miért? Szabadnak és önmagát nagykorúnak tudó ember mégse tud uralkodni magán... Szabadság helyett szabadosság, konstruktivitás helyett destruktivitás jellemzi. (Minden nap 165 állatfajta pusztul ki Földünkön!) Nem csak globálisan veszélyforrás az ember, de közvetlen környezetében is. Ha nem így lenne, nagyobb lenne a közbiztonság, kevesebb lenne a deviancia, és több lenne a megelégedett ember. Sajnos nem így van. Lassan a

társadalmi burnout (kiegés) tüneteit tapasztalhatjuk. Ilyen helyzetben már csak az Isten segíthet – újra relevanciája van a szónak: megváltás.

Szabadulni van mitől. Mindenekelőtt korunk pestisétől, a könnyű élet ígéretétől. Az élet nemcsak bármilyen áron szerzett pénz, s élvezni-tudás kérdése. Úgy néz ki a mai világ embere, mint az az erdész, aki elfelejtette a hivatását. Ahelyett, hogy mesélne az embereknek, a folyamatosan változó, csodálatos erdei világról és őket irányítgatva megtanítaná őket a fa okos és mértékletes felhasználására, felejtve erdőt, s kerülve embert is, engedélyeket pecsétel naphosszat: s a fa dől és dől, s az erdő lakói velük együtt pusztulnak.

Favágó életet élünk. A teljesítmény izgalmában elfelejtettük az ültetés szépségét. A természetes világot lerombolva belemenekültünk egy mesterséges, "virtuális világba", ahol minden fontosabbá vált, mint a természetes valóság. Csoda-e, ha bolyong lelkünk a természetellenesben? Nyilvánvalóan csak ezt tudja tenni, hiszen nincs otthon, nem ez az ő világa..

Megváltást munkálni, szabadulást hirdetni csak akkor lehet, ha megváltoztatjuk látásunkat: Szolgáltatás helyett újra szolgálni kezdünk. Mindaddig, amíg nem vállaljuk fel a terhet - Jézus mondja a kereszthordozásról: 1) „fogadjátok el kereszteteket” és 2) „vegyétek fel”.

Terhet felvállalni az első lépés a teljesség felé. Amíg nem nyomja vállunkat az értelmes munka terhe, addig a lelkünk az álmok prése alatt nyög, s a szabadulás után vágyakozik... hiszen több kell hogy legyen az élet, mint a zsíroskenyér szünet nélküli majszolása.

Imádkozzunk!

Uram! Előtted nem tudom titkolni életemet, hiszen Te jól látod minden pillanatát... Látod örömeimet, s vergődéseimet, amikor kizárlok gondolataimból, s a magam eszére hagyatkozom a Te bölcsességed helyett. Minden szavamnak, minden lépésemnek, minden mulasztásomnak a következményével szembesítesz Uram.. Elfutni Előled nem tudok, hibáim, vétkeim, bűneim ostorcsapásai utolérnek.

Add nekem Lelked áldását, hogy meg tudjak állni a hitben, s cselekedni tudjam a szeretet parancsait! Adj nekem alázatosságot a türelmes élethez, hogy gondviselésed jósága mellett ne menjek el közömbösen naponta! Add meg azt, amire leginkább vágyom, de magam sem tudom hogyan kérjem Tőled: irányításodat életem kihívásai között! Ámen